

12. neděle v mezidobí (Mt 10,26-33)

ZAHNAT STRACH TANCEM

"Nebojte se lidí. (...) A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo - duši zabít nemohou. (...) Nebojte se tedy."

Třikrát zaznělo: nebojte se. Ježíš tak povzbuzuje své učedníky, aby se nebáli lidí a hlásali lidem evangelium. Toto slovo patří

každému křesťanu, všichni jsme učedníci. Nebát se přiznat ke Kristu před lidmi. Nenechat se zatlačit se svou vírou do kouta svého soukromí. Je dobré se někdy zeptat: Kdo jsme vlastně jako křesťané, co je naší identitou?

Jsme Božím lidem, zvláštním vlastnictvím Boží mezi lidmi. Jsme tím, čím byl Izrael v době Starého zákona. Jsme národem svatým, to je odděleným od ostatních. Proč, když Bohu patří všichni lidé? Odpověď najdeme u vyvolení praotce víry, u Abraháma. Abychom se stali nositeli Božího požehnání pro všechny lidi: „V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země“ (Gn 12,3c).

Nemáme se tedy bát toto požehnání nést druhým lidem, svým slovem, životem, smýšlením.

K tématu strachu a pokušení skrývat se se svou vírou, bych rád ukázal na jeden židovský biblický tanec, který může být povzbuzením. Jmenuje se tanec andělů. V naší farnosti se ho učily ženy během adventní duchovní obnovy. Tanec spočívá v tělesné meditaci, kdy s rukami nataženými před sebe a otevřenými dlaněmi člověk vnímá před sebou Boží tvář. Člověk si tak uvědomuje, že před ním stále stojí Bůh, dobrý Bůh, náš Otec. Poté se totéž udělá do tří stran, napravo, nalevo a po otočení i za sebe. Napravo si člověk představí archanděla Michaela, obránce. Nalevo zase archanděla Gabriela, nositele Boží poselství. Zezadu nás jistí archanděl Rafael, anděl nesoucí na svých perutích uzdravení. Je to mystický tanec a učí člověka důvěře, že je stále obklopen Boží láskou a péčí. Je to pochopitelně hra, tanec, a nejde o to, aby člověk cítil anděly nějakým změněným stavem vědomí. Nicméně lze takto tělesně vyjádřit cestu k jistotě víry v Boží blízkost.

Kéž tedy, když budeme mít obavy, co by se stalo, kdyby se někdo dozvěděl, že jsme věřící, nebo když budeme muset něco na ten způsob říci, nebo když bude příležitost svědčit o Ježíši, si vzpomeneme na tuto Boží ochranu a s jistotou. Jistotu, že právě v tu chvíli, jsme v péči Boží, jeho andělů i našich přímluvců. Poté necht' hovoříme beze strachu to, co nám Duch Svatý vnuká, aby zaznělo a věřme, že každým slovem již vchází k druhým Boží požehnání a za to nám jistě stojí překonat prvotní strach.